

Sygn. akt IV KS 14/21

POSTANOWIENIE

Dnia 6 maja 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Michał Laskowski

w sprawie **K. Ś.**

oskarżonego z art. 290 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 i art. 11 § 2 i art. 12 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 6 maja 2021 r.,

skargi obrońcy oskarżonego

na wyrok Sądu Okręgowego w K.

z dnia 21 grudnia 2020 r., IX Ka (...)

uchylający wyrok Sądu Rejonowego w J.

z dnia 23 grudnia 2019 r., II K (...)

i przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania

na podstawie art. 539e § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

oddalić skargę.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w J. , wyrokiem z dnia 23 grudnia 2019 r., II K (...), uniewinnił oskarżonego K. Ś. od zarzutu popełnienia przestępstwa określonego w art. art. 290 § 1 w zw. z art. 278 § 1 i art. 11 § 2 i art. 12 k.k.

Apelację od powyższego orzeczenia wniosła na niekorzyść oskarżonego oskarżycielka posiłkowa subsydiarna, zarzucając naruszenie przepisów postępowania (art. 7, art. 410, art. 424 § 1 pkt 1 w zw. z art. 2 § 2 k.p.k.) oraz błąd w ustaleniach faktycznych.

Sąd Okręgowy w K. , po rozpoznaniu wniesionego środka odwoławczego, wyrokiem z dnia 23 grudnia 2019 r., IX Ka (...), uchylił wyrok Sądu pierwszej instancji i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Skargę na powyższy wyrok kasatoryjny wniósł obrońca oskarżonego, zaskarżając go w całości na korzyść oskarżonego i zarzucając naruszenie art 437 § 2 k.p.k. przez błędne uznanie, że zachodzi jedna z podstaw uzasadniających uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, podczas gdy z uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego wynika, że jedyną przyczyną uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania była konieczność przeprowadzenia całego postępowania od początku i ponownej oceny zgromadzonych dowodów, bez wskazania kierunku dalszego postępowania co nie stanowi wystarczających przesłanek do wydania wyroku kasatoryjnego.

We wniesionej skardze zawarto wnioski o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w K. do ponownego rozpoznania i orzeczenie o zwrocie opłaty.

Pełniący funkcję Prokuratora Rejonowego w J., pismem z dnia 22 lutego 2021 r., złożył odpowiedź na skargę, w której wniósł o jej uwzględnienie jako zasadnej i uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 21 grudnia 2020 r. w całości i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej, pismem z dnia 18 lutego 2021 r., wniósł o oddalenie skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona skarga jest oczywiście bezzasadna, co musiało skutkować jej oddaleniem.

Obrońca, a w ślad za nim prokurator (co tym bardziej musi dziwić), w sposób niemający oparcia w zaskarżonym wyroku i jego uzasadnieniu utrzymują, że Sąd Okręgowy w K. wadliwie wydał wyrok kasatoryjny, wskazując jako powód konieczność ponowienia przewodu sądowego w całości. Natomiast już pobieżna lektura pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia dowodzi, że powodem uchylenia wyroku, na co trafnie zwraca uwagę pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej, była reguła *ne peius* określona w art. 454 § 1 k.p.k. Tylko na nią w

uzasadnieniu wskazuje Sąd odwoławczy (por. pkt 5.3.1.4.1, s. 8). Stwierdzenie tego Sądu o potrzebie przeprowadzenia „postępowania od początku” w żadnym wypadku nie wskazuje na podstawę uchylenia związaną z koniecznością przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego w całości, a odwołuje się do normalnego toku postępowania, jaki powinien mieć miejsce po przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania. Sąd uwagę tę przy tym poczynił po to, by zaraz jeszcze w tym samym zdaniu zwrócić uwagę Sądu Rejonowego na możliwość i potrzebę zastosowania art. 442 § 2 k.p.k. (pkt 5.3.2, s. 8).

Z uwagi na to, że Sąd Najwyższy w postępowaniu skargowym jest związany granicami skargi i podniesionymi w niej zarzutami (art. 536 w zw. z art. 539f k.p.k.) i mając na względzie to, że w tej sprawie nie zaistniało uchybienie podniesione jako zarzut w nadzwyczajnym środku zaskarżenia, skarga podlegała oddaleniu.

Już tylko na marginesie wskazać trzeba, zwłaszcza z uwagi na postawę prokuratora, że Sąd Okręgowy w K. wykazał, dlaczego ustalenie Sądu pierwszej instancji co do braku umyślności po stronie oskarżonego jest wadliwe, wskazując na wadliwie przeprowadzony proces oceny dowodów (s. 3-6 uzasadnienia). Gdyby zaś nie przeszkoda wynikająca z art. 454 § 1 k.p.k., Sąd odwoławczy mógłby samodzielnie skazać oskarżonego.

Poza jakimikolwiek rozważaniami należało natomiast pozostawić przekonanie zarówno skarżącego, jak i odpowiadającego na skargę prokuratora, a dotyczące prawidłowości, ich zdaniem, oceny dowodów przeprowadzonej przez Sąd Rejonowy i trafności poczynionych przez niego ustaleń faktycznych co do strony podmiotowej oskarżonego. Tego rodzaju kwestie związane są z merytorycznym rozpoznaniem oskarżenia, które należy wyłącznie do kompetencji orzekających w sprawie Sądów powszechnych i materia ta wyłączona jest spod kontroli skargowej Sądu Najwyższego (art. 539a § 3 k.p.k.).

Wobec powyższego należało orzec, jak w części wstępnej. Brak było w takiej sytuacji podstaw, do orzeczenia o zwrocie oskarżonemu uiszczonej opłaty od skargi.